

Punkter, som det utvivlsomt vil blive at komme til Enighed om, er Aalegaardsspørgsmaalet. Aalegaardene har man efter lange Forhandlinger, hvor man fra alle Sider i Folketinget har strakt sig saa meget som muligt, til at under saadanne Vilkaar, at ved første Djetast de forskellige Opfattelser synes at være blevne passende tillempe. Men jeg siger aldeles som den foregaaende Taler, at ser man nøjere til, ser der et stærkt Indgreb i Ejendomsretten, ikke blot derved, at man som Hovedregel begrænser Afstanden til 100 Favne fra Land — med mindre der indtræffer en Dybde af 3 Favne, før man er kommen 100 Favne fra Land — men endvidere derved, at man gør Benyttelsen af Netten afhængig af et Aalegaardskøn, der bestemmer Afstanden o. s. v. Man stavnsbinder paa en vis Maade Aalegaardssystemets Gjere. Man er ofte tilbøjelig til at antage, at denne her ytrede Frygt for, at der skal gaas Aalegaardskretten for nær, stammer fra, at det er de store Godsejere, der eje Kysten og den dermed forbundne Ret, men man glemmer fuldstændig, at i mangfoldige Tilfælde, hvor Kysten er Fæstegods, er Aalegaardskretten sættet bort med Gaarden. Man glemmer endvidere, at mangen en mindre Kystsejer har en meget ringe Gaard, men derimod et udmærket Aalefiskeri paa Grund af den Ret, han hidtil har kunnet benytte. Altsaa er det store Folk og Smaafolk mellem hinanden, som man efter min Opfattelse gaar alt for nær. En Afstand af 100 Favne er alt for lidt. Der er jo flasse Bunde, der strække sig ikke 100, men 200 Favne ud fra Kysten, før man kommer til 3 Favnes Dybde. Naar det ligger i Aalegaardsejernes Interesse at komme ud til det Sted, hvor Aalene vandrer, saa maa han have Lov til at gaa uden for de 100 Favne med Tillæget af de 50 Favne, førend han kan faa nogen Nytte af sin Aalegaard. — Dernæst er der en anden Bestemmelse, som ogsaa er generende for Aalegaardsejeren, og det er den, at Aalegaardene skal være fastknyttet til Land ved Risikviste eller en Hæk af Vinde. Og dette er dog aldeles overflødig, naar man kan vade ud til det Sted, hvor selve Aalegaarden begynder. Altsaa over for dette Aalegaardsspørgsmaal tror jeg det vil være vanskeligt at komme overens, og jeg kan kun tænke mig, at det kan lykkes, naar man for hvert enkelt Sted træffer hensigtsvarende Bestemmelser. Vejen hertil er vist os af Nævnet; det er muligt, at man ved særlige Nævn, under Kontrol fra Regeringens Side, kunde naa til betryggende Bestemmelser i denne Henseende.

Det andet Spørgsmaal, der ligeledes er berørt af den foregaaende ærede Taler, er Spørgsmaalet om de „laasede Bunde“. Det er jo bekendt, at Landstinget i sin Tid holdt saa overordentlig stærkt paa de „laasede Bunde“. De ere nu forbundne af Lovforslaget, og den Erstatning, som gives i Stedet for dem, er ikke af den Bestaffenhed, at det efter min Mening giver Lovgivningsmagten Betryggelse. Lovgivningsmagten maa ønske, at det Skøn, der dannes, den Bestemmelse, der træffes af Nævnene, maa være saa objektiv som muligt, men der er ikke den fjerneste Tvivl om, at de allerfleste Nævn ville gøre deres subjektive Opfattelse gældende.

Et andet Punkt, der ogsaa har voldt en Del Vanskelighed for Lovforslaget, er Bestemmelserne med Hensyn til Fiskerierne, navnlig Rødspættens Fangststørrelse, og der er jo ikke Tvivl om, at denne Maalbestemmelse for Rødspættene i Øresund vil være til stor Byrde for Fiskerne. Alle ere enige om, at man kunde ønske Maalet nedsat. Det er, saa vidt de videnskabelige Undersøgelser rækte, ikke blevet modsagt, at Rødspætter er aftagen i Størrelse i Sundet. Desværre befinder Videnstaben sig endnu paa Udviklingsstadiet. Den er videre fremme, end den vilde have været, dersom der ikke havde staaet en saa fremragende Mand som Doktor Petersen i Spidsen for den; men den er dog kun endnu i sin Udvikling med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Rødspættens mindre Vækt skyldes Bundeforholdene eller en alt for stærk Fangst i den forløbne Tid. Man har med Hensyn til Maalbestemmelserne fortsat, hvad man har gjort i Loven af 1888 og i tidligere Bestemmelser, man har søgt at værne mod Rødfiskeriet ved at fastsætte bestemte Maal, under hvilke Fisken ikke maa fanges. Fredningsbestemmelserne med Hensyn til Yngelen ere dog paa ingen Maade frafaldne, og naar det fra anden Side er sagt, at man er gaaet mere over fra Formerelsesystemet til Vækstsystemet, er det ikke rigtigt; man hæveder fremdeles begge Systemer i Tillid til de Oplysninger, man har indhentet. Men, som sagt, vi staa endnu paa dette Punkt temmelig langt tilbage. Saa længe det ikke kan konstateres, om det er et for vidt drevet Fiskeri eller Bundeforholdene, der bevirker, at Fisken er lille i Sundet, kunde man ønske at vedtage et mindre Maal; men det vilde jo komme til at kollidere med den med Sverige sluttede Konvention, der paa anden Maade sikrer Fiskerne store Fordele, særlig en langt større Tryghed i Udvælsen af deres Rald end tidligere. Man bliver vel derfor nødt til at bøje sig.